

en Bei og endnu større Straf, dersom han har begaaet Jagt paa en Andens Eiendom, og har han skudt Noget, følger en Lillægssbøde for det Bildet, han har nedlagt med sit Gevær, saa jeg tror, at man maa spørge sig selv, om Folk virkelig ere saa umodne, at de ikke kunne bruge eller hævde deres Rettigheder uden at skulle ty til Statens Hjælp. Jeg tror, at de kunne det. Det gjælder ialtsald Folk fra min Egn; der ere de meget vel istand dertil. Jeg tror, at det er betænkeligt at gribe saa stærkt ind i den private Ret, som her er Tale om. At den Jagtberettigede ikke maa udøve Jagt om Søndagen, er jo ikke alene en Bestemmelse af den Art, som Forslaget omtaler, men det er en Bestemmelse, som griber ind i mange af den nuværende Jagtlovs Regler. Man har jo Lov til at udrydde mange skadelige Dyr, navnlig visse Fugle, ogsaa udenfor sin Gaardsplads og Have, og skulde man altsaa nu herefter ikke kunne jage om Søndagen, maatte man jo finde sig i, at saadanne Dyr og Fugle gjorde Skade paa disse Dage, og fremdeles vilde det være et Indgreb i mange af de Jordbrugeres Interesser, der bo omkring ved de store Stove og ere plagede af Daa- og Raadyr. De veed jo nu, at naar den vedkommende Jagtberettigede ikke holder Dyrene indenfor sin Grund, saa at de gaa ud i Kornet og ødelægge det, har den Jordbruger, der lider derunder, efterat have anmeldt Sagen for den vedkommende Jagtberettigede, Lov til at nedskyde disse Dyr. Skulde disse Jordbrugere altsaa være forhindrede deraf om Søndagen, griber man ind i deres Rettigheder. Bestemelsen vil ligeledes gaa imod Jagtlovens § 10, ifølge hvilken den Jagtberettigede har Lov til at nedskyde løsgaaende Hunde og Katte. Ratten er jo et meget glubsk Rovdyr og gjør navnlig megen Skade paa Smaahaver, saa det kan være, den ødelægger og plager Billedet ligesaa haardt som disse omtalte Søndagsjægere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Alle, der ere opsødt paa en Egn, hvor der er Jagt, som de enten selv have udøvet eller set Andre udføre, ville være enige med mig i, at en Mangfoldighed af Smaadyr ødelægges og pines i ligesaa høi Grad af disse omstreifende Rovdyr, som naar de blive anstude af uøvede Jægere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man noget overdriver Faren ved Søndagsjageriet. Jeg skal indrømme, at der findes mange mindre helde Skytter, men jeg har selv personlig Erfaring for, at i Jagtselskaber paa Klapijagter have endog fortrinlige Skytter ikke sjelden faaet ikke alene enkelte, men flere Dyr, saa jeg tror, at den Forskjel, man draager mellem disse saatalde Søndagsjægere, hooved man nærmest sigter til Folk af Almuen, og øvede Jagtfolk, ikke har Meget paa sig, eller ialtsald at denne Udskillelse er vanskelig at draage. Jeg anser derved ikke den Forholdsregel for at være helbig, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer)

anbefaler, nemlig at man efter schweitzjiff Exempel skulde indføre Jagttegn. For at faae et saabant Jagttegn maatte man vel tage en Slags Examen til Devis paa, at man er en dygtig Skytte, og den vil ikke være let at faae; thi det er jo ingenlunde saa, at f. Ex. den dygtige Niffelskytte, der skyder godt til Skive, er en god Skytte paa Jagt efter Dyr; man maatte vel altsaa have to særskilte Examiner, thi ellers tror jeg, at den praktiske Følge af det ærede Medlems Forslag vilde blive den, at de formuende Folk, Godsiere og Gaardmænd, alene løste saadanne Jagttegn. (Bajer: De skulde ikke koste Noget!) Ja, saa kunne jo Alle faae det alligevel og uden Examen — den Forskjel fra det nuværende blev ikke stor! (Bajer: De skulde tage Examen!) Ja, men saa vil jeg dog spørge det ærede Medlem, hvorledes han har tænkt sig Examenkommissionen herved sammensat. Det kunde maaste være praktisk at gaa lidt dybere ind paa denne Tankegang om Examenkommissionen, men jeg tror rigtignok, at det ærede Medlems Tankegang vil i høi Grad vanskeliggjøre den Revision af Jagtloven, som jeg unegtelig ønsker, at vi kunne faae om kortere eller længere Tid, ja jeg vilde helst sige om ganske kort Tid, thi det kan jo ikke negtes, at den nuværende Jagtlov er bleven til fordel for Slags Kompromis i et Udvalg og vel nærmest altsammen enkelte Medlemmer af Udvalget. Jeg tror, at der er visse Huller i den, som det vilde være ønskeligt at faae udfyldte. Men naar man hører saadanne Tanker, som kom frem fra det ærede Medlem for Horsens (Bajer), ser det unegtelig betænkeligt ud med denne Revision. Jeg haaber imidlertid, at det ærede Medlem ikke har mange Meningsfæller heri Thinget. Naturligvis indrømmer jeg, at det er Synd at plage de vilde Dyr, men, mine Herrer! man plager ogsaa undertiden de tamme, og der er visse Mennecker, der ikke saa godt kunne taale at se Dyr lide Uret, som de kunne taale, at Mennecker lide Uret, og jeg tror, at man her er ved at gaa til Uhyderligheder. Jeg er ingenlunde af dem, som ere haarde overfor Dyr, men man kan ogsaa drive denne Dyrekjærlighed til en Grad, som gaar over alle fornuftige Grændser, og det tror jeg, at det ærede Medlem fra Horsens er noget tilbøjeligt til. (Det jeg nu skal slutte mine Udtalelser, beder jeg altsaa det høie Thing om at stemme imod alle de Undringsforslag, der ere stillede til det oprindelige Forslag, og vedtage det i den Form, hvori det er indbragt af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen).)

Røhr: Hvor forsigtige Forslagsstillerne end have været for at faae denne lille midlertidige Lov med dens begrænsende Bestemmelser til at gaa igjennem Thinget, se vi dog, at der er en Reformtendents tilføiede, som ikke kan holde sig tilbage, og som fremkommer under forskjellige